

EN VERDEN EFTERLYSER NY REVOLUTION

Af Børge Hjerl-Hansen

REVOLUTION er paa Moden. Europas *Ansigt* er sminket af Revolutioner: røde og sorte, brune og hvide, og Europas *Sjæl* er rynket af Revolutioner indenfor Religion og Moral, Kunst og Videnskab.

Sammenlignet med Førkrigstiden maa enhver uvildig fælde den Dom: Den gamle Verden er forvandlet! Om det har været en Forynglingskur til det bedre er derimod mere tvivlsomt, saa sandt det mere er Stridens Æble end Ydunsæblet, som har været anvendt til Kuren.

Fælles for alle *politiske* Revolutioner er deres dramatiske Pessimisme med Hensyn til den bestaaende Samfundsordning og en dertil svarende optimistisk Forventning til den nye Forfatnings Funktioner. De bliver til gennem en mere eller mindre radikal Destruktion af det bestaaende og udløses eksplosivt i det Øjeblik, den sociale Spænding af Folkesjælen har naaet Bristepunktet. Fælles for disse Revolutioner er, at deres Udgangspunkt ligger uden for Individet. Det er *Samfundet*, det betændte Folkelegeme, som skal opereres, saa bliver alt godt, saadan nogenlunde da.

Anelsen om, at der til syvende og sidst bliver et „missing link“ tilbage i Konstruktionen af den nye Folke-lyksalighed, kommer karakteristisk frem i *Mussolinis* Selvbiografi. Italiens Diktator skriver:

„Der er ingen Revolution, som kan forvandle et Menneskes Natur. Hvis der var en saadan, vilde det være den ene-

Pastor Børge Hjerl-Hansen giver her den første af nogle Skildringer af Oxford-Gruppens Felttog i England og den By, hvorfra Bevægelsen har hentet sit Navn. I dette Felttog deltager ogsaa en Gruppe Danske. Thi — skriver Pastor Hjerl-Hansen — Dr. Buchmans Ord er gaaet i Opfyldelse, da han sagde: „Denmark will be shaken“ — Danmark vil blive rystet op.

ste Revolution, som fortjente Navn af en saadan, thi den vilde naa ned til de Bevæggrunde og Begærinster, som behersker menneskelig Handling og forvandler dem!“

Hvilken Lykke for den herskende kaotiske Verdenssituation, hvis den italienske Triumfator paa dette Punkt havde besiddet større Optimisme og bede historisk Viden!

Kristendommen har altid gjort Krav paa at være den efterlyste Revolution, men Kristi Repræsentanter har unægteligt kun i ringe Grad gjort Indtryk paa Verden som Revolutionære, siden dengang en Haandfuld jævne Mænd rejste ud fra en Afkrog af Jordan paa deres store Førers Befaling: „Gaa ud i Alverden og gør alle Folkeslag til mine Disciple“ og med suveræn Ligegyldighed for Modstand, Forfølgelse og Død vandt Ærestitlen hos Datidens Hedninger: „De, som vender op og ned paa Verden, er kommet hid!“ — Det er ikke

Jesu og hans Apostles Skyld, naar det Budskab, som de betalte Livet for at overbringe Menneskeslægten, saa ofte siden er blevet nedsaltet som Konserver for en Kirke bag Fronten i Stedet for at blive ført frem i Døgnets Linie, som Livets Brød og Livets Maal for en kæmpende og hungrende Menneskehed. Kirkens Fornyelse i Verdenshistorien er derfor knyttet til dens Perioder af store Offensiver i Samfundet, hvad enten de skyldtes ydre Forfølgelser eller de indre Kildespring, som fremkalder Vækkelserne. Det er derimod *Kristendomsforfalskning*, saa ofte Guds Ord, som Biblen kalder „Aandens Sværd“, omsmedes til en teologisk Brodersaks uegnet til at befri Mennesket for Syndens gordiske Knude, knyttet som den er af Livsangstens og Selviskhedens nervøse Hænder.

At der imidlertid er ledende Statsmænd, som i Modsætning til Mussolini stadig tror paa en kristelig Folke-revolution som Slægtens Redning, fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Præsident *Roosevelts* nylige Radiobudskab til U. S. A.s lyttende Millioner:

„Intet større kunde ske for vort Land i Dag end en Vækkelse, en kristelig Vækkelse, som vilde skylle gennem vor Nations Hjem og ruske Hjerterne op hos Mænd og Kvinder af alle Konfessioner til en ny Befæstelse af deres Tro paa Gud og deres Overgivelse til hans Vilje med dem og med Verden: Jeg tvivler paa, om der er noget Problem, socialt, politisk eller økonomisk,

Berlingske Aftenavis

redde den lovpriste „Civilisation“ i at se sin truende Undergang imøde, nu da Folkedøden og næste Verdenskrig

kappes om at vise deres gustne Ansigt i Horisonten. Alt er prøvet — undtagen Lydighed mod Livets Love — Problemerkens Løsning under Guds Førelse.

Kristendommen hviler paa den Forudsætning, at Gud har en Plan med Verden og med det enkelte Menneske, og at Grundskaden i Samfundet ikke er materielt, men moralsk bestemt. Skal Verden forvandles, maa der følgelig begyndes med det enkelte Menneske. I sin progressive Logik tager Programmet sig derfor saadan ud:

Eet Menneske forvandlet — 1000 Mennesker forvandlet — en Nation forvandlet — Verden forvandlet.

Det nationale Udsyn for den konstruktive Revolution lyder i Buchman's Formulering under Gruppens store Amerikakampagne fornylig saadan:

En sand Patriot er en Mand eller Kvinde, som sætter alt ind paa at bringe sit Land ind under Guds Kontrol.

Verdensfred vil kun komme gennem Nationer, som har underlagt sig Guds Kontrol. Saadanne Nationer vil demonstrere, at aandelig Kraft er den største Magt i Verden.

Er dette ikke Utopi, „Luftsteg“? Jeg indrømmer, at Ordet „en kristelig Verdensrevolution“ falder mig svært paa Tungen, men at Grunden er svigtende Tro, thi det er en Kendsgerning, at Hundredtusinder af Mennesker og overvejende Ungdom forvandles rundt om i Verden i Dag, og at den nye Aand spores rundt om i det offentlige Liv — men, der skal selvfølgelig meget mere til. Fremfor alt maa Politikere, Pædagoger og Præster samarbejde med det praktiske Livs Førere indenfor Handel, Industri og med Arbejderorganisationerne. Hvis *Livsforvandling* vilde naa at blive det drivende Formaal for *alles* Liv, saa vilde enhver Interessesættelse mellem Individ, Klasse og Nation af sig selv forsvinde, og

„Tusindaarsriget“ være etableret.

Den tiltrængte nye Samfundsordning kan kun blive til, naar den enkelte bliver sig sit Ansvar for de andre bevidst.

En engelsk Journalist skrev for nylig, at „uløste personlige Konflikter i det Liv, som forskellige europæiske Politikere fører, kan bidrage til vor Civilisations Sammenbrud!“

Den træffende Sandhed heri er, at et Lands Mentalitet er en Afspejling af den enkeltes Mentalitet, og at den enkeltes Synd er Nationens Synd. Hvert Land har saaledes det Førerskab, som det fortjener. Den eneste farbare Vej til Rekruttering af et nyt politisk Førerskab bliver derfor *Livsforvandling i landsomspændende Maalestok.*

Hvem bliver den dirigerende Kraft bag dette Førerskab? — Gud.

Hvordan etableres Forbindelsen med Gud? — ved *fuld Overgivelse.*

Hvordan bliver Guds Førelse konkret? — Ved *Lytten* („Naar Mennesket lytter, taler Gud“). — Hvordan bliver denne Lytten konstruktiv? — ved *Lydighed.* Hvilke bliver de praktiske Følger af denne Lydighed? Opbygningen af et *nyt Samfund.*

Saadan omtrent tager den revolutionære Kristendoms Filosofi sig ud. Den er praktisk og logisk. Selv Skeptikere maa indrømme dens „commonsense“ fremfor det herskende forældede System. Thi ethvert Haab om at kunne tilvejebringe Fred indadtil og udadtil i et Land ved Politikere, som ikke personlig kender til Fred, er lige saa taabeligt som „at vente gode Omeletter af daarlige Æg“.

Men ogsaa i den traditionelle *Opfattelse af Gud* selv maa der ske en Revolution. Den største Opdagelse i vor Tid er ikke Naturvidenskabens Erobringer i Universets gaadefulde „no man's land“, men *den Gud, som taler.* Gud er ikke den fjerne utilnærmelige Skaber, men en praktisk Gud og en aktuel Gud, som hellere vil give Svaret til lyttende og lydige Mennesker paa Problemer som Arbejdsløshed, Fødselskontrol, Klassekamp, Kaprustning og national Sikkerhed end paa Problemer som Cirkelens Kvadratur og Vinklens Tredele. Og Menneskeaaendens Higen har mere nærliggende Formaal end at beregne, hvor meget Planeten Venus

fæds. mangler

som ikke vilde smelte bort i Ilden af en saadan aandelig Vækkelse!“

Kort sagt: Amerikas Præsident be- kender for Verden, at han i Religio- nen ser den eneste Redning, men ikke Religion i Almindelighed, men Kristendom — ikke Kristendom i Al- mindelighed, men i Særdeleshed — ikke blot en Vækkelse indenfor Kir- kens egne Mure, men gennemtræn- gende hvert Hjem og hvert Arbejds- omraade i Samfundet, men en saa- dan forvandlerende Aandsbølge er ikke mere en Vækkelse — den er *Revo- lution!*

Denne Udfordring har *Oxford Gruppen* taget op. Oxford Gruppen er ikke blot Kirkehistorie, den er Ver- denshistorie. Den er mere end Væk- kelse, den er Revolution.

Midt i en raadløs Tid, hvor Jorden knager paa sine rustne Hængsler, vo- ver en amerikansk luthersk Præst og hans Stab at udfordre hele Verden, baade Parlamentar og Børsere, Folke- forbund og Rustningskonferencer, Presse og Radio, men ogsaa Kirker og Præster med sit Program: *Gudkon- trol eller Kaos. Revolutionær Kristen- dom Verdens eneste Haab i Dag. Hvert Menneske, hvert Land lytter til og lyder Guds Førelse* — eller: ad Helvede til! (de sidste tre Ord er Verdenssituationens Amen hertil.)

Blandt de mange positive Svar paa Buchman's Udfordring findes Tilslut- ning fra Statsmænd, Politikere af alle Farver, samt Førere indenfor In- dustri, Handel og Arbejderorganisa- tioner — Mænd, som ved Kendsger- ningernes Magt har stillet sig paa Gruppens Side i Kampen for en Re- konstruktion af Samfundet paa Basis af aktiv Kristendom.

Til dem derimod, som afviser Ud- fordringen med et „Manden er gal“, er der kun at svare indrømmende, naturligvis er Manden gal — set med en gal Verdens Øjne. Ellers var der ikke noget ved ham. Og trænger Ver- den ikke netop til den Slags „gale“? De „kloge“ har som bekendt hekset og herset med Kvaksalverens Fræk- hed paa det syge Folkelegeme i Aar- hundreder — alt er prøvet, og alt er mislykket: blændende Teknik, aande- lig Kultur, fremskreden Videnskab, moderne Hygiejne og Sociallovgiv- ning, Opdragelse og Morallære, hist og her tilsat en fortyndet Opløsning af Kristendom — intet har kunnet